

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 9Csp/40/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918201317
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2018:5918201317.3

Rozhodnutie

Okresný súd Ružomberok sudcom JUDr. Vladimírom Topoľančíkom v spore žalobcu: B. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. č. XXXX/X, XXX XX P., právne zastúpený JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom so sídlom kancelárie Železničná č. 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, 824 96 Bratislava - Staré mesto, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho č. 16, Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500,-eur s prísl

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 350,-eur, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietá.

Žalobcovi sa priznáva právo na náhradu trov konania v rozsahu 40 %, ktoré mu je žalovaný povinný zaplatiť vo výške stanovenej samostatným uznesením Okresného súdu Ružomberok.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 13.07.2018 sa žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,-eur a súčasne mu nahradil trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia. Po skutkovej a právnej stránke žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 26.04.2013 uzatvoril so žalovaným zmluvu revolvingovom úvere č. 8500024502 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.500,-eur, ktorý sa žalobca zaviazal splatiť v XX mesačných splátkach po 85,15 eur pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70 % a RPMN 65,28 %. Celková čiastka, ktorú mal žalovanému vrátiť predstavovala sumu 3.065,40 eur. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobcu k mimosúdnej dohode, domáhal sa žalobca ochrany svojich práv na príslušnom súde. Žalobca ďalej v žalobe poukázal na to, že predmetná úverová zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keďže neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, keď absencia, alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy. Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 24.04.2018 v spore vedenom pod sp.zn. 5Co/49/2018 potvrdil rozsudok Okresného súdu sp.zn. 5Csp/51/2017 zo dňa 05.09.2017 ako súdu prvej inštancie, ktorým žalobe žalobcu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2.637,96 eur s 5 % úrokom z omeškania od 03.02.2017 až do zaplatenia (pozn.: správne malo byť uvedené: „na zaplatenie sumy 1.788,35 eur s 5 % úrokom z omeškania od 30.01.2017 až do zaplatenia“), včítane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil nedostatky v neprospech žalobcu (nesprávne uvedenú RPMN, termín konečnej splatnosti, neplatné dojednanie výšky úrokovej sadzby, neprijateľnú zmluvnú podmienku, dohodu o zrážkach zo mzdy a nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán). Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že zmluva a úver z nej vyplývajúci sa považuje za bezúročný a bez poplatkov

čo znamenalo, že žalobca ako spotrebiteľ bol povinný veriteľovi ako žalovanému vrátiť len istinu úveru a platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať. Žalobca v žalobe ďalej poukázal na to, že z § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 129/2010 Z.z. (pozn.: správne má byť uvedené zákona č. 250/2007 Z.z.) spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Žalobca má za to, že boli splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, keď vo veci existuje 1/ porušenie povinností veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z.z. (konkrétne sa malo jednať o neuvedenie obligatórnych náležitostí do zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a v dôsledku toho nedostatočné resp. zavádzajúce informovanie spotrebiteľa o podmienkach poskytovaného úveru), 2/ spotrebiteľ (žalobca) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne v prospech spotrebiteľa rozhodnuté rozsudkami súdov a 3/ príčinná súvislosť, keďže spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Žalobca v žalobe ďalej poukázal na to, že zákon nevyžaduje žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia. Napriek tomu podnikatelia ako žalovaní (v rámci obdobných žalôb) bežne účelovo namietajú, že na strane spotrebiteľa žiadna reálna ujma nevznikla, a teda by zadosťučinenie nemalo byť priznané. Uvedená argumentácia je však podľa žalobcu nesprávna bez opory v právnom poriadku, a dokonca v priamom rozpore so samotným účelom inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia. Je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, nakoľko postačuje iba možnosť vzniku tejto ujmy. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/101/2017 zo dňa 07.12.2017. Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy, keď v intenciách uvedeného záveru žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 7Co/100/2017 zo dňa 12.12.2017. Podľa názoru žalobcu zákon nevyžaduje pre vznik práva na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia privodenie nejakej ujmy spotrebiteľovi a na jeho vznik postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. Súčasne žalobca poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax súdov prvej inštancie, resp. odvolacích súdov, z ktorých vyplýva dôvodnosť žaloby. Na základe uvedeného si vyčíslil výšku primeraného finančného zadosťučinenia na sumu 500,-eur.

2. Súd vo veci vydal platobný rozkaz č.k. 9Csp/40/2018-21 zo dňa 09.08.2018, ktorý bol z dôvodu riadne a včas podaného odporu zo strany žalovaného zrušený uznesením tunajšieho súdu č.k. 9Csp/40/2018-33 zo dňa 11.09.2018. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu poukázal na to, že podľa jeho názoru nie sú na základe žalobcom tvrdených skutočností splnené podmienky vzniku nároku na finančné zadosťučinenie. Taktiež sporoval aj tú skutočnosť, že zo žaloby nevyplývajú skutočnosti, ktoré by odôvodnili výšku požadovaného nároku. V nadväznosti na uvedenú obranu poukázal na to, že z formulácie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 14Co/91/2012, podľa ktorého s poukazom na neurčitú hypotézu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia, je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má byť vyvážené, čo znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver, alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Podľa žalovaného možno neexistenciu žalobcom uplatneného nároku vyvodiť predovšetkým z toho, že rozhodnutie v konaní vedenom pod sp.zn. 5Co/49/2018 ani sp.zn. 5Csp/51/2017 nekonštatuje a ani neurčuje porušenie povinností žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa. Predpoklad uvedený v zákone „úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými zákonmi“ vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Ak v konaní vedenom pod sp.zn. 5Co/49/2018 je konštatované, že úver poskytnutý žalobcovi je bezúročný, potom podľa názoru súdu táto skutočnosť predstavuje dostatočnú mieru ochrany postavenia žalobcu ako spotrebiteľa. Podľa názoru žalovaného z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický, naopak vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, keď to okolnosti vyžadujú. Žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 11Co/159/2015, kde súd v odôvodnení

rozsudku konštatoval, že z hypotézy § 3 ods. 5 č. 250/2007 Z.z., ktoré priznáva spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitným predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z.z., alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde, a v tomto konaní bol úspešný. Žalobca sa však podľa rozsudku žiadneho pojednávania nezúčastnil, rovnako netvrdil, a ani v súčasnosti neuvádza, že by pociťoval ujmu, či diskomfort spojený s podaním žaloby. Vzhľadom na obsah plnej moci je podľa názoru žalovaného otáznave, či s ohľadom na opakované uzatváranie zmluvných vzťahov z jeho strany nastal taký stav, ktorý by odôvodňoval priznanie žalovaného nároku. Súčasne žalovaný poukázal na to, že žalobca už bol odškodnený tým, že mu boli priznané úroky z omeškania, keď právna úprava považuje úrok z omeškania za formu náhrady škody, resp. za inštitút, ktorý sa zohľadňuje pri rozhodovaní o náhrade škody. Žalovaný súčasne poukázal na to, že z podanej žaloby nevyplýva spôsob, ani vecné základy pre určenie požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia, keď žaloba obsahuje nedostatky, ktoré neumožňujú žalovanému vecne sa k jej obsahu vyjadriť. Požadované primerané finančné zadosťučinenie je zrejme neprimerané, čo možno dokumentovať aj porovnaniami s inými prípadmi nemajetkových újm, ktoré pozná právny poriadok. V prípade náhrady za bolesť, či sťaženie spoločenského uplatnenia suma 500,-eur zodpovedá 26 bodom, čo predstavuje rovnakú náhradu, ako náhrada niektorých stredne ťažkých zlomení. Pri zohľadnení skutočností, že žalobca vstupoval opakovane do zmluvných vzťahov, že v pôvodnom konaní bol pasívny a netvrdil žiadnu negatívnu skutočnosť, ktorá by ním uplatňovaný nárok sprevádzala, je požadovaný nárok čo do výšky absolútne neprimeraný. Súčasne žalovaný namietol premlčanie práva na uplatňovanie primeraného zadosťučinenia, keď medzi stranami sporu vznikol zmluvný vzťah dňa 26.04.2013, a ak mali vzniknúť dôvody, pre ktoré žalobca požaduje zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, a ktoré by mali súvisieť so zmluvným vzťahom súvisiacim zo dňa 26.04.2013, žalobca si uplatňuje právo na zaplatenie finančného zadosťučinenia po uplynutí zákonnej premlčacej doby. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. Žalobca vo vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu sa nestotožnil s právnou argumentáciou žalovaného ohľadne nepreukázanie splnenia zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Vo vyjadrení poukázal na to, že v konaniach vedených pod sp.zn. 5Csp/51/2017 a 5Co/49/2018 sa domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom, z titulu väd zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré žalobca v žalobe neuzavretým výpočtom uviedol, a ktoré spôsobili bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru. Žalobca súčasne poukázal na to, že v predmetných konaniach bol úspešný, keď jeho úspešnosť vyplýva z toho, že v predmetných rozhodnutiach bolo konštatované, že zmluva, ktorá bola predmetom uvedeného konania skutočne trpí vadami, pre ktoré bola prejudiciálne posúdená ako bezúročná a bez poplatkov. Pri určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti uvedenej zmluvy z dôvodu absencie podstatných náležitostí bolo podľa názoru žalobcu vo vzťahu k nemu ako spotrebiteľovi porušených súčasne niekoľko predpisov, a to samotný zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý jasne určuje podstatné obsahové náležitosti zmluvy, občiansky zákonník, ktorý definuje, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a taktiež aj zákon o ochrane spotrebiteľa, ktorý stanovuje, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 3), a že nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas, aj po vykonaní obchodnej transakcie (§ 7). Žalobca súčasne poukázal na to, že zákon č. 250/2007 Z.z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva spôsobom, ktorý môže privodiť ujmu spotrebiteľovi, je potrebná určitá intenzita. Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia podľa názoru žalobcu je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde, a v tomto konaní bol úspešný. Z hypotézy citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia. Z dôvodu úspechu žalobcu ako spotrebiteľa pri uplatnení svojho práva, je jeho nárok uplatnený žalobou v prejednávanej spore daný. Žalobca súčasne vo vyjadrení poukázal na to, že žaloba, ktorou sa oprávnená osoba domáha primeraného finančného zadosťučinenia sa nazýva žalobou satisfakčnou, pretože primerané zadosťučinenie je nástrojom satisfakcie, ktorej úlohou je vyrovnať narušenú rovnováhu v postavení toho, kto právo porušil a dotknutej osoby - spotrebiteľa. Okrem

satisfakčnej funkcie má primerané finančné zadostučinenie aj sankčnú povahu, pretože predstavuje pre toho, kto právo spotrebiteľa porušil, finančnú ujmu zodpovedajúcu sume, ktorú musí titulom primeraného finančného zadostučinenia spotrebiteľovi zaplatiť. Táto sankčná povaha má však vedľajšiu úlohu, pretože primárna je satisfakčná povaha primeraného finančného zadostučinenia. Pokiaľ žalovaný namietal výšku uplatneného primeraného zadostučinenia, žalobca poukázal na rozhodnutia súdov v obdobných veciach, ktoré spotrebiteľom priznali primerané finančné zadostučinenie v porovnateľnej výške. Súčasne poukázal na závery rozhodovacej praxe, podľa ktorej výška môže zodpovedať ujme, ktorá reálne spotrebiteľovi hrozila v danej veci 1.788,35 eur, pričom žalobca si neuplatnil ani polovicu z uvedenej sumy, preto ani námietka žalovaného o neprimeranosti v tejto súvislosti neobstojí. Pokiaľ žalovaný namietol premlčanie predmetného práva s poukazom na dátum uzatvorenia zmluvy, t.j. deň 26.04.2013, žalobca poukázal na to, že za rozhodujúci moment nemožno považovať uzavretie zmluvy tak, ako to tvrdí žalobca, ale rozhodným je právoplatnosť rozhodnutia súdu. V konaní, v ktorom si žalobca úspešne uplatnil porušenie práva (v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Svidník č.k. 7C/66/2012-152 zo dňa 17.04.2014, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.05.2017).

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 12.10.2018 poprel vznik a výšku nároku, ktorého sa žalobca domáha podanou žalobou. Poukázal na to, že žalobca si ako spotrebiteľ neuplatňoval v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností, túto právnu skutočnosť, t.j. predchádzajúce úspešné uplatňovanie práv a povinností si mylne zamieňa s tým, že medzi stranami prebehlo konanie, v ktorom sa rozhodovalo o neprijateľnosti zmluvnej podmienky a povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie. Podľa názoru žalovaného predpoklad „úspešne uplatniť porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, alebo osobitnými predpismi“ logicky vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje, čo v prejednávanej spore splnené nebolo. Podľa názoru žalovaného žalobca v podanej žalobe neosvedčil, ani nepreukázal splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Poukázal na to, že neexistenciu uvedeného nároku je predovšetkým možné vyvodiť z toho, že rozhodnutie v danom ani nekonštatuje a neurčuje porušenie povinností žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa. Predpoklad uvedený v zákone „úspešne uplatniť porušenie práva alebo povinnosti ustanoveným týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje, čo vyplýva zo základného princípu civilného sporu, podľa ktorého pre každý súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia. Žalovaný súčasne namietal popri dôvodnosti uplatňovaného nároku aj jeho výšku, keď podľa jeho názoru, podaná obžaloba neobsahuje žiadny relevantný dôvod alebo spôsob, ktorým by túto sumu odôvodnil.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 12.11.2018 poukázal na to, že v prejednávanej spore škoda spotrebiteľovi nielen hrozila, ale aj reálne vznikla, keď pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Zásah do práv a majetkovej sféry žalobcu je zrejmý z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného zavedený (nepravdivo informovaný) o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok (žalovaný zrealizoval aj zrážky zo mzdy) a napokon bol žalobca nútený podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť.

6. V súlade s § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd vec prejednal a rozhodol spor v neprítomnosti žalobcu a právneho zástupcu žalobcu, keď právny zástupca žalobcu tak svoju, ako aj žalobcovu neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil, pričom súhlasil s prejednaním bez ich prítomnosti, ako aj v neprítomnosti žalovaného a právneho zástupcu žalovaného, keď právny zástupca žalovaného tak svoju, ako aj žalovaného neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil, pričom súhlasil s prejednaním veci bez ich prítomnosti.

7. Súd v spore vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, ako aj oboznámením sa s pripojeným spisom tunajšieho súdu sp.zn. 5Csp/51/2017, osobitne s rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 5Csp/51/2017-58 zo dňa 05.09.2017, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/49/2018-126 zo dňa 24.04.2018, keď na základe takto vykonaných dôkazov dospel k nasledujúcim skutkovým a právnym záverom. Žalobou podanou tunajšiemu súdu dňa 07.04.2017 si žalobca uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie sumy 1.788,35 eur spolu s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka (pozn.: žalobca

a žalovaný vystupovali v spore vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 5Csp/51/2017 v rovnakom procesnom postavení ako v prejednávanej spore). V odôvodnení žaloby uviedol, že na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500024502 zo dňa 26.04.2013 mu žalovaný poskytol úver vo výške 1.500,-eur pri ročnej úrokovej sadzbe 70 %, RPMN 65,28 %, ktorý sa žalobca zaviazal splatiť v 36 mesačných splátkach po 85,15 eur. Celková suma, ktorú mal titulom predmetného úveru žalovanému zaplatiť predstavovala výšku 3.065,40 eur. Dôvodnosť žaloby odvodzoval od toho, že predmetná zmluva neobsahovala náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako ich prezumuje zákon o spotrebiteľských úveroch, z čoho vyvodil, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov. Keďže titulom predmetného úveru uhradil žalovanému okrem istiny vo výške 1.277,05 eur navyše čiastku 1.788,35 eur, domáhal sa vydania bezdôvodného obohatenia v uvedenej výške. Tunajší súd rozsudkom č.k. 5Csp/51/2017-58 zo dňa 05.09.2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.107,23 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.107,23 eur od 30.01.2017 až do zaplatenia, a vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. V odôvodnení rozsudku súd poukázal na to, že medzi žalobcom a žalovaným sa jedná o spotrebiteľský vzťah založený zmluvou o revolvingovom úvere, ktorá je zmluvou uzavretou podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z.. V rámci právneho posúdenia predmetnej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru súd dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované ustanoveniami § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. (t.j. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru), § 9 ods. 2 písm. l) (t.j. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov). V odôvodnení súd ďalej konštatoval, že dojednané úroky vo výške 70 % ročne (t.j. úrok za poskytnutý úver), resp. 62,79 % ročne (t.j. úrok za revolving) považoval za rozporné s dobrými mravmi. Vzhľadom na absenciu požadovaných náležitostí predmetnej zmluvy súd posúdil predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ sa však žalobca v uvedenej veci domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.788,35 eur z dôvodu posúdenia námietky premlčania vznesenej zo strany žalovaného ako dôvodnej, žalobu v časti čo do zaplatenia sumy 681,12 eur zamietol. Na podklade odvolania obidvoch strán sporu proti rozsudku tunajšieho súdu č.k. 5Csp/51/2017-58 zo dňa 05.09.2017 Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 5Co/49/2018-126 zo dňa 24.04.2018 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel, t.j. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.788,35 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.788,35 eur od 30.01.2017 až do zaplatenia, keď pokiaľ ide o vyriešenie otázky bezpoplatkovosti a bezúročnosti úverového vzťahu medzi stranami sporu sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, avšak pokiaľ ide o vyriešenie otázky premlčania časti nároku, v ktorej bola žaloba zamietnutá, sa so závermi súdu prvej inštancie nestotožnil a dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobcom nie je ani len z časti premlčaný. Zo žaloby vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 5Csp/51/2017 súčasne vyplynulo, že žalovaný vykonal na úhradu dlhu žalobcu voči žalovanému zrážky zo mzdy, keď ich výkon skončil v októbri 2016. Uvedené vyplynulo aj z vyjadrenia žalobcu v prejednávanej spore zo dňa 12.11.2018. Toto tvrdenie žalovaný v spore nijakým spôsobom nespochybnil. Súčasne mal súd preukázané, že pred podaním žaloby vo veci vedenej pod sp.zn. 5Csp/51/2017 vyzval žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaného na uzavretie dohody o urovaní, na základe ktorej by došlo k jednoznačnému určeniu povinnosti žalobcu uhradiť úver v zmysle predmetnej zmluvy len do výšky istiny, t.j. určenie (potvrdenie), že úver je bezúročný a bez poplatkov a vrátenie preplatku, ktorý má charakter bezdôvodného obohatenia, keď žalovaný k podpisu predmetnej dohody nepristúpil, resp. neučinil žiadne kroky k tomu, aby došlo k mimosúdnej vyriešenie sporu so žalobcom, ktorý následne podal žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 5Csp/51/2017.

8. V prejednávanej spore je predmetom konania nárok žalobu opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú: 1/ úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a 2/ spôsobilosť takého porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. V súvislosti s právnou povahou primeraného finančného zadosťučinenia súd poukazuje na to, že tento inštitút môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako

aj aplikačná prax, spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú (reštitučnú) funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi, a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Práve inštitút náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany doplneným o preventívne účinky pred neoprávnenými zásahmi do práv spotrebiteľa. V intenciách uvedeného pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení je potom potrebné vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už nebude voči ďalším spotrebiteľom dopúšťať, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

9. Z vyššie uvedených právnych záverov jednoznačne vyplýva, že ak sa spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalobca) v súlade s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. úspešne domôže porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi na súde, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi zodpovedá. Rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 5Csp/51/2017-58 zo dňa 05.09.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/49/2018-126 zo dňa 24.04.2018 sa žalobca úspešne domohol od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 1.788,35 eur. Obidva sudy v rámci riešenia prejudiciálnej otázky zhodne skonštatovali, že úver, ktorý bol žalobcovi ako spotrebiteľovi zo strany žalovaného ako dodávateľa finančnej služby poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500024502 zo dňa 26.04.2013, je bezúročný a bez poplatkov. Dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bola absencia zákonom č. 129/2010 Z.z. vyžadovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitostí prezumovaných § 9 ods. 2 písm. f) a písm. l) na základe čoho sa podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedeného bol žalobcovi v predmetnom spore priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.788,35 eur, ktorého výška zodpovedala rozdielu celkových peňažných prostriedkov, ktoré žalobca zaplatil žalovanému titulom predmetného úveru a sumy 1.277,05 eur, ktorá predstavovala istinu poskytnutého úveru. Keďže žalovaný, ako dodávateľ finančnej vypracoval všetky zmluvné dokumenty tvoriace predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere s obsahom rozporným so zákonom č. 129/2010 Z.z., preukázateľne tým zasiahol do práva žalobcu ako spotrebiteľa na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z. a súčasne porušil svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 129/2010 Z.z., keď ním vypracovaný návrh zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahoval všetky náležitosti prezumované § 9 ods. 2 tohto zákona. Pokiaľ žalovaný namietal, že podmienkou vzniku nároku na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde, keď podľa jeho názoru vyššie uvedené rozsudky nie sú rozhodnutiami prezumovanými § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a navyše takéto úspešné uplatnenie nie je súčasťou ich výrokov, súd sa s týmto názorom nestotožnil, nakoľko takýto formalistický výklad by negoval účel spotrebiteľskej ochrany a viedol by k neúčelnému rozširovaniu sporov, a to iba za účelom splnenia podmienok pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Účelom žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia v spore sp.zn. 5Csp/51/2017 bolo primárne odstránenie následkov zásahu do práva žalobcu, na úkor ktorého sa žalovaný v zjavnom rozpore so spotrebiteľským právom snažil neoprávnenne obohatiť. Prípadná žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, neplatnosti úverovej zmluvy, resp. vyslovenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov, by vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi plnila skôr funkciu „akademickej“ satisfakcie. Podľa názoru súdu, znenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z prezumcie primárneho súdneho preskúmania neoprávnenosti zásahu do práv spotrebiteľa zo strany dodávateľa, nakoľko iba v prípade existencie súdom deklarovanej zásahu môže dôjsť k vzniku nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie. Potom práve úspech žalobcu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia je vyjadrením porušenia práv žalobcu zo strany žalovaného. Vyššie načrtnuté kritéria potom rozsudok tunajšieho súdu č.k. 5Csp/51/2017-58 zo dňa 05.09.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/49/2018-126 zo dňa 24.04.2018, spĺňa. Navyše v čase podania žaloby vo veci vedenej pod sp.zn. 5Csp/51/2017 by uplatnenie porušenia práv žalobcu popri realizovanej žalobe na plnenie (o vydanie bezdôvodného obohatenia) žalobami prezumovanými § 137 písm. c) a písm. d)

CSP narážalo na možnú procesnú neprípustnosť (vo vzťahu k žalobe podľa § 137 písm. c) na možnú neexistenciu náležavého právneho záujmu a vo vzťahu k žalobe podľa § 137 písm. d) na potrebu, aby takúto žalobu pripúšťal osobitný právny predpis), keď vyššie načrtnuté procesné prekážky boli v právnom poriadku vyriešené až novelou zákona č. 129/2010 Z.z., a to zákonom č. 279/2017 Z.z. účinným od 01.01.2018, ktorým bol doplnený § 11 zákona o ods. 4 v znení: „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. 18ba)“

10. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na objektívny stav neistoty na strane žalobcu, ktorý bol vyvolaný práve žalovaným. Žalovaný ako dodávateľ finančnej služby poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá zjavne neobsahovala náležitosti prezumované zákonom o spotrebiteľských úveroch, a ktoré mali za následok súdmi konštatovanú bezpoplatkovosť a bezúročnosť predmetného úveru. Napriek zjavným rozporom predmetnej spotrebiteľskej zmluvy so zákonom o spotrebiteľských úveroch, žalovaný sa ako dodávateľ finančnej služby svojím konaním (ktoré okrem iného spočívalo aj v realizácii zrážok zo mzdy žalobcu do októbra roku 2016; navyše žalovaný nebol ochotný pristúpiť na uzavretie mimosúdnej dohody so žalobcom, čím nedal žalobcovi inú možnosť ako podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia na súde) snažil dosiahnuť úhradu dlhu vo výške dojednanej v zmluve vrátane nárokov, ktoré mu zjavne nepatrili. Týmto svojím konaním jednoznačne vystavil žalobcu diskomfortu vo sfére objektívnej psychickej a sociálnej neistoty (žalobca si až do rozhodnutia súdov v jeho prospech nemohol byť istý výsledkom sporu a prípadnými ďalšími následkami súvisiacimi s neúspechom v tomto spore, keď v prípade neúspechu mu okrem iného hrozila povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania, keďže tento sa dal v spore právne zastúpiť a uplatnil si právo na náhradu trov konaní). Navyše súd opätovne poukazuje na to, že podľa tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný v spore nespochybnil, sa žalovaný snažil a aj reálne vymohol časť dlhu na základe zrážok zo mzdy žalobcu. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj samotnú výšku bezdôvodného obohatenia, o ktoré by sa žalovaný na úkor žalobcu, nebyť podania žaloby o vydania bezdôvodného obohatenia, obohatil, súd dospel k záveru, že žalobca má nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 350,-eur. Pokiaľ sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 500,-eur, súd dospel k záveru, že súdom priznaná výška zodpovedá okolnostiam prejednávaneho sporu, keď pre priznanie vyššej výšky by sa podľa názoru súdu už preukázaným skutočnostiam museli pridružiť ďalšie konkrétne skutkové okolnosti zvyšujúce závažnosť a intenzitu protiprávneho zásahu, dĺžku jeho trvania a rozsah nepriaznivých následkov. V prípade, ak by boli v konaní zistené a preukázané ďalšie relevantné skutočnosti (napr. následkom realizácie zrážok zo mzdy aj vážne ohrozenie majetkového statusu žalobcu, resp. aj iné agresívne formy „stimulácie“ žalobcu uhradiť celý úver, spočívajúce v telefonickom alebo osobnom „obťažovaní“ žalobcu zo strany pracovníkov žalovaného na pracovisku žalobcu alebo v mieste jeho bydliska), by tieto skutočnosti mohli mať vplyv na priznanie vyššieho primeraného finančného zadosťučinenia. Uvedené skutočnosti však žalobcom neboli v spore ani len tvrdené.

11. Pokiaľ žalovaný v spore namietal premlčanie predmetného nároku, poukazujúc na to že zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzatvorená dňa 26.04.2013, súd poukazuje na to, že podmienkou priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie tohto práva na súde, keď podľa názoru súdu až úspešným uplatnením práva na súde („t.j. právoplatnosťou konečného rozhodnutia súdu - v danom prípade právoplatnosťou rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/49/2018-126 zo dňa 24.04.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.06.2018) začala plynúť premlčacia doba ohľadne nároku na primerané finančné zadosťučinenie, ktorá ku dňu podania žaloby v prejednávanom spore, t.j. dňa 13.07.2018, neuplynula. Uvedený záver nachádza oporu v iných rozhodnutiach všeobecných súdov, a to napr. rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/229/2017 zo dňa 14.03.2018, podľa ktorého „...nárok na finančné zadosťučinenie môže prípadne žalobcovi voči žalovanému vzniknúť až po právoplatnom rozhodnutí súdu o porušení práv alebo povinností žalovaného voči žalobcovi.“

12. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 2 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal v spore prevažný úspech (žalobca mal v spore úspech v časti čo do zaplattenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 350,-eur) nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý mal v spore úspech v pomerne menšej časti (žalovaný mal úspech v časti čo do zaplattenia sumy 150,-eur). Keďže žalobca bol vo vzťahu k žalovanému úspešný v rozsahu 70 % predmetu konania a neúspešný v rozsahu 30 % predmetu konania pri zohľadnení pomeru výšky pôvodne uplatnenej istiny a časti istiny, v ktorej

bola žaloba zamietnutá, súd priznal žalobcovi nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 40 % (čo predstavuje rozdiel úspechu žalobcu v rozsahu 70 % a neúspechu žalobcu v spore v rozsahu 30 %).

Poučenie:

Proti rozsudku súdu prvej inštancie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Ružomberok písomne v 3 vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods.1,2 CSP) - a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje, e) podpis, a ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania - uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods.1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods.3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na uskutočnenie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.